

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod Machumet nunc scribat Christvm deum & hominem, nunc hominem tantum, sic nunc singularem Deum, nunc pluralem. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

Alcorani diffi-
cultas & con-
tradictiones.

sunt. Adhuc dicto: Quid uis ut faciat credulus, quem ad Alchoran remitte-
tis, cum nemo (ut dicis) ipsum intelligat nisi solus deus, & sapientes diuinam sci-
entiam habentes? Et huius contrarium etiam asseris, scilicet Alchorā, clarum &
facilem. Quis ista capiet? Et ita omnia inuoluīs per contradictiones & uarieta-
tes, quod argumentum illud quod pro Alchoran facis Cap. 1X. concludit. Ais e-
nim: Nisi dei esset, contrarietates multas contineret. Ideo cum sibi ipsi toties con-
tradicat, utiq; ex Deo esse non potest.

Q V O D F I N I S O P E R I S M A H V M E T

fuit sui exaltatio. Cap. VIII.

Machumeti
scopus in Alco-
ran.

Sed uisus es mihi ô Mahumet, pretextu religionis, dominandi potētatū qua-
siisse: omnia enim in gladium resoluis, & gladio saltem ad tributum perueni-
re. Persuasisti quemlibet in sua lege saluari posse, ac quod deus fidelium constan-
tiam diligit, uariantes uerò nequaquam. Deinde accipis gladium, quasi illos uel-
lis ad ueritatem compellere, quos animasti constantes manere. Sed das optionē
ipsis, ut uel uariant, uel tributum soluant. Quis non intelligit finem tuæ religio-
nis, zelum & ritum tuæ legis tantum ad hoc tendere, ut domineris? Tributo e-
nim, quis deo & tibi satisfacit. Non erat alia intentio tua, quàm quod Deo & reli-
gione medijs magnus esses. Nunquā credidisti ea uera, quæ fingis Dei præcep-
ta: quia non seruasti ea. Nonne deum facis asserere in Alcoran, Christianos tuos
meliores amicos quàm Iudæos? Et alibi persecutionem, quam quidam in Chri-
stianos exercuerunt, detestaris: dicens, quomodo Deus confortauit eos. Capite
XXXIX. In principio à gentibus in terra propinqua pessimaq; Christiani super-
rati, post nouem annos earum uictores per deum, cuius sunt prima postremaq;
mandata, facti sunt. Ex illis non uidetur, te aliquibus inimicitijs seu legis tuæ ra-
tione Christianos illos persequi, sed solo dominandi appetitu uim ipsis intulisti,
& tuis successoribus tale exemplum reliquisti, utique pessimum ualde. Eundem
enim dominandi animum habentes, ubiq; Christianos persequuntur. Sed Chri-
stiani dei dono, demum suos uictores superabunt.

Q V O D M A H V M E T N V N C S C R I B A T C H R I

stum Deum & hominem, nunc hominem tantum, sic nunc singularem Deum,
nunc pluralem. Cap. IX.

Miraculorum
diuinitas.

DE CHRISTO etiam sæpe Alchoran talia dicit, quæ ipsum diuinæ naturæ
confortem concludunt. Nam fundamentum ponit, miracula diuina esse:
CHRISTVM autem miracula super omnes fecisse approbat. Et non solum illa
quæ in euangelio continentur affirmat, sed etiam quæ in alijs libris (qui quoniā
occulti sunt ob auctoris innoticiam, Apocryphi nominantur) allegat, ut est de
creatione auium uiuarum ex luto, & pleraq; alia, quæ CHRISTVM diuinæ na-
turæ fuisse concludunt. Habere enim generalem omnium miraculorum potesta-
tem diuinum est. Sic enim IESVS se Messiam probauit, quando Ioannes Zacha-
rie ex uinculis duos ad ipsum misit, interrogando: Tu es qui uenturus es, scilicet
la. Messias: an alium expectamus? respondit IESVS: Euntes renunciate Ioanni,
, quæ audistis & uidistis. Cæci uident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi
, audiunt, mortui resurgunt, pauperes euangelizantur, & beatus qui non fuerit
, scandalizatus in me. Ecce quomodo IESVS respondit, per opera, se ipsum esse
illum Messiam expectatum, quem Ioannes his auditis non hæsitaret Dei fi-
lium esse, cui spiritus sanctus in Iordane testimonium perhibuit. Sic etiam
Alchoran ipsum ad consortium diuinæ naturæ nititur eleuare, quando di-
cit, omnibus prophetis quantumcunque Deo familiaribus & proximis,
CHRISTVM

CHRISTVM supraponi. Vtq; qui etiam altissimis prophetis supraponitur, inter illum & diuinam naturam nihil mediat, cum nullus eo proximior Deo dari possit. Dicit etiam Alchoran, deum bonos homines inhabitare, & CHRISTVM maxime bonum, seu optimum omnium asserit. Ipsum igitur deus maxime inhabitat, ita quod perfectissime cum omni plenitudine, adeo quod natura humana est diuinæ naturæ ipsum inhabitantis summo gradu unionis unita, quam hypostaticam siue personalem uocamus; uti in homine corpus unitur animæ, seu animalis natura unitur intellectuali naturæ. Quapropter inter naturam humanam & diuinam, ipse CHRISTVS est mediator, & talis, quod sicut inter ipsum & homines nihil mediare potest propter identitatem naturæ humanæ ipsius & omnium hominum, ita etiam inter ipsum & deum nihil mediare potest, propter identitatem naturæ diuinæ dei & ipsius. Et quamuis Alchoran talia de CHRISTO dicat, per quæ sapientes ista facile elicere possunt; tamen alibi uariat, & illa de CHRISTO dicit, quæ uidentur in CHRISTO consortium diuinæ naturæ negare. Quando ait, Mariam uirginem eius ueram matrem, & ipsum cum matre usum fuisse humanis cibis & comestilibus; cum tamen alibi ponat, quod deus nihil comedat, & dicat etiam, quod deus sit CHRISTI dominus & superior, qui eum & matrem posset si uellet annihilare, sicut alias creaturas; & quod non sit nec Deus, nec filius dei, nec concurrens aut particeps. Et talia dicit, quæ prioribus dissona uidentur; quæ tamen si sibi ipsis non contradicunt, necesse est ut intelligantur modo quo præmisimus, scilicet CHRISTVM non esse alium deum, licet eiusdem diuinæ naturæ cum omnium creatore. Sic & de unitate Dei sapissime repetit, unum solum deum creatorem esse; & tamen pluries in opere creationis, & alijs in Alchoran loquitur diuinitas pluraliter, scilicet, Nos creauimus hominem. Quæ tamen singularitas & pluralitas si sibi etiam non contradicunt, intelligere oportet ut prædiximus, scilicet quod trinitas seu pluralitas quæ exprimitur per Nos creauimus, non sit in numero seu in plurali numero affirmanda, sed in singulari quæ est unitas. Pluralitas enim, etiam apud Grammaticos non est pluralis numeri, quia singularis unitas. Ita etiam apud theologum, pluralitas est in unitate simplicissimæ diuinæ naturæ. Et ideo non est nisi ipsa singularis & una deitas, quæ Deus; quemadmodum breuiter in præcedentibus tetigimus. Et hoc uidetur dici in Alchoran, XXXII, Cap. in fine. Inhibet enim ibi inuocationem alterius dei, dicens: Quia apud Deum solum, totus est illius numerus.

QVOD MACHV MET CONTINVE

uariat, ut in exemplis. Cap. X.

Dicit in Cap. septem dormientium, quo modo quisq; in secretis & occultis dicere potest quid sibi uidebitur, quasi in hoc non sit reprehensibilis. Ideo in recitatione opinionum diuersarum, etiam contrariarum, modo unam, postea aliam amplecti uidetur. Omnia autem reputat occulta, in quibus propheta & eorum libri eis (ut asseritur) dati non concordant; præceptis à deo datis cuilibet separatim exceptis. Nam illa obseruari debere per eos quibus facta sunt, fatetur. In eo autem in quo concordant omnes propheta secundum ipsum, à propheta Abraham incipiendo usq; ad ipsum, est fides unius dei creatoris, iudicis in die resurrectionis, quam resoluit in uerba ista: Non est deus nisi deus. Sine qua fide, ut asserit, nemo saluatur. Quod si quis simpliciter sic crediderit, & legem sibi datam per prophetam seruauerit, paradysum possidebit, si non crediderit, nisi deus ueniat largitor indulserit, condemnabitur æternaliter; si uero crediderit, & præcepta legis non seruauerit, impoenitensque fuerit, condemnabitur. poenitens uero

Alchorani de
Christo testimo
nia.

Christus eiusdē
naturæ cum
Deo, non Deus
al

Occultorum
esse libera iudi
cia.

Machumetica
fidei summa.